

عنوان مقاله:

زمینه های شکل گیری پارادایم معماری برهمکنشی از منظر تاریخی

محل انتشار:

اولین همایش ملی کیفیت در فضاهای معماری و شهری (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

نوید نجفی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران،

مریم قاسمی سیچانی - دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران،

خلاصه مقاله:

طراحی معماری به معنای خلق فضایی معنادار است. در شکل گیری یک فضای معنامند که انسان به عنوان کاربر می تواند در آن حضور یابد، کیفیت نقش مهمی را ایفا می کند. به بیان دیگر، کیفیت یک فضای معماری است که می تواند باعث معنامندی آن شود. همین کیفیت فضایی است که انسان را به انجام فعالیت های مختلف تشویق می کند و می تواند باعث برانگیخته شدن احساسات کاربرانش شود. پارادایم برهمکنشی با ایجاد تغییری بنیادین و بازآفرینی رابطه بین انسان یا همان کاربر با محیط و فضای معماری سعی در خلق فضایی با کیفیتی متغییر دارد. در فضای جدید کاربر از استفاده کننده صرف به شرکت کننده در فضا بدل می شود و رابطه ای هوشمند، دوسویه و ممتد بین کاربر و فضا برقرار می شود. در این پژوهش، سعی بر آن شده تا این پارادایم نوظهور و ریشه های شکل گیری آن مورد بررسی قرار گیرد. بررسی ها از طریق منابع اسنادی و مکتوب صورت گرفته و همچنین از کتابخانه به عنوان ابزار پژوهش استفاده شده است.

کلمات کلیدی:

معماری برهمکنشی، برهمکنش، کیفیت فضایی، روند تاریخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/914407>

